

Posudek oponenta diplomové práce

E. FIEDLER, *Po stopách trinitární christologie: Christologická analýza vybraných textů Klause Hemmerleho v kontextu jeho života a působení*, diplomová práce (vedoucí práce: prof. Ctirad Václav Pospíšil, Th.D.), Univerzita Karlova v Praze, Katolická teologická fakulta, Praha 2018.

Diplomová práce Eduarda Fiedlera si klade, zdá se, velice zajímavý, důležitý a hlavně navýsost aktuální cíl: pokusit se zachytit, jaké jsou a jaký význam mají trinitární a christocentrické teze Klause Hemmerleho (respektive jeho trinitární christologie) pro křesťanskou (trinitární) ontologii (a metafyziku) a teologii vůbec, a to s ohledem na zřejmou potřebu (nového) předložení trvalých pravd christologického vyznání a potažmo pravdy celé křesťanské zvěsti dnešnímu (postmodernímu) člověku a tím i s ohledem na potřebu – aspoň do určité míry – (nového) křesťanského uchopení vztahu mezi filozofickou a teologickou reflexí.

Co do rozsahu a formálních náležitostí práce splňuje všechny podmínky požadované pro diplomovou práci.

Metodologicky je práce jednotná a dobře strukturovaná. Autor tak dosahuje vytčeného cíle, k němuž se velmi systematicky a zajímavě dopracovává.

Po jazykové stránce je práce psána vytříbeným jazykem s hojným použitím jak filozofických a teologických termínů tak i až básnických vyjádření, jakož i určitých vlastních autorských novotvarů (ve zjevné návaznosti na německé jazykové myšlení). Možná ovšem někdy až přespříliš hojné použití i přejatých slov může působit místy až rušivě a může text někdy zbytečně činit relativně složitým, a to i s ohledem na vědecký charakter textu diplomové práce. Ale toto vše je třeba ocenit anebo přinejmenším respektovat jako „autorskou licenci“.

Celá práce tak vykazuje nesmírně pečlivé zpracování, a to jak ve vlastním textu, tak v poznámkovém aparátu, jakož i v systematickém zpracování seznamu pramenů a literatury. To vše svědčí nejen o pečlivosti autora, ale mj. i o skutečně velké šíři jeho odborného zájmu.

Obsahově se autorovi práce podařilo nejen skutečně dobře postihnout základní teze Hemmerlovy trinitární christologie a tím i ontologie, a to i navzdory tomu, jak autor práce sám vícekrát poznamenává, že Klaus Hemmerle nenapsal žádnou christologickou (ale ani vlastně trinitární) monografii ve vlastním smyslu, ale i předložit jakýsi vlastní autorský nástin křesťanské metafyziky, který celým textem takřka zjevně prosvítá (což někdy znesnadňuje porozumění, zda autor ještě vykládá a interpretuje myšlenky Hemmerleho či jiných autorů anebo již předkládá a rozvíjí vlastní teze). Vedle postižení a vysvětlení Hemmerleho trinitárního teocentrismu a christocentrismu a propojení těchto témat se svědectvím vlastního života Klause Hemmerleho tak autor práce vlastně sám v sobě představuje živost a plodnost Hemmerlových podnětů pro současnou v pravdě křesťanskou metafyziku: jediné v trojičním chápání bytí a v Kristově kříži hledat odpověď nejen na dvě jinak nesystematizovatelné a přitom existenčně palčivé otázky každé metafyziky, na otázku

po Boží lásce a po původu a smyslu utrpení, ale zároveň i jediné možné křesťanské vysvětlení podstaty (stvořeného) bytí jakož i našeho vlastního následování Krista.

Jedno z mála, co snad by se dalo autorovi práce vytknout, je někdy možná až poněkud zbytečné vymezování se vůči některým jiným než Hemmerleho (a jemu podobným) pokusům o křesťanskou metafyziku, a to zejména vůči Karlu Rahnerovi, které se zdá být – i při vědomí nepochybně slabších momentů v Rahnerově velkolepém systému – už poněkud nespravedlivě zjednodušujícím.

Po všech stránkách se tak z mého pohledu jedná o práci výtečnou, která nejenže naplňuje, nýbrž spíše zdaleka přesahuje požadavky kladené na diplomovou práci, a proto nelze jinak, než za ni autora velmi pochválit.

Práci proto jednoznačně doporučuji k obhajobě, a to s hodnocením „výborně“. Zároveň doporučuji, aby autor zvážil její knižní vydání, protože to by bylo bezpochyby obohacením nejen našeho knižního trhu o další kvalitní teologickou publikaci, ale především všech čtenářů, kteří by se do této práce začetli.

Jan Houkal
Praha, 03. 09. 2018